ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ **4**

Λεκτικά λάθη.

«Η γλώσσα εκπαιδεύει το μυαλό»

α) Λεκτικά λάθη – Η λανθασμένη έκφραση **στο πρώτο πρόσωπο** τόσο στο κάθε από καθέδρας βήμα κατά την διεξαγωγή της δικαστικής διαδικασίας, όσο και στο λεκτικό της τελικής αιτιολογημένης απόφασης τινών των δικαστών ήτοι:
«*κρίν-ω*», «αποφασίζ-*ω* 1*», «*δεχομαι*», «*δεν δέχομαι*», «*θα δώσ-ω την απόφαση μου* 2 *» κ.λ.π.,
είναι - λάθος, λάθος, λάθος.
Διότι πολύ απλά -
1* το **δικαστήριο** είναι αυτό το οποίο (δικαιϊκά) αποφασίζει και **όχι το πρόσωπο.** Το πρόσωπο είναι «θεραπαινίς» στης Θέμιδας τον ναό.
2* η απόφαση είναι του δικαστηρίου, **δεν είναι δική του δικαστού**, αν ήταν δική του θα την έπαιρνε στο σπίτι του. Αφορά τους διάδικους διότι αυτοί προσέτρεξαν στην Θέμιδα ζητώντας την Θεία αρωγή της, τελικά όμως ούτε και αυτών είναι «ιδιοκτησία». Απόλυτη απόδειξη το γεγονός ότι **μετά** την από καθ΄έδρας απαγγελία της, η απόφαση **δεν κοινοποιείται** στους διαδίκους, παρά ως ένα «πιστόν» **αντί-γραφο** και **όχι** η ως η επίσημη πρωτότυπη απόφαση, αφού αυτή με διαδικαστική καταχώρηση φυλάττεται στο οικείο πρωτοκολλητείο. Επομένως η δικαστική απόφαση αποτελεί δημόσιο έγγραφο της κοινωνίας.
Αρα τα ως άνω ρήματα οι δικαστές πρέπει να τα αποδίδουν **όχι** κατ' «εγωϊστική» ιδιοποίηση στο πρώτο, αλλά στο ταπεινό όμως νομικά και ηθικά ορθότατο **τρίτο πρόσωπο**.
Οι ως άνω λανθασμένες φράσεις για να δώσουν το όντως ακριβές προς τα έξω δικαστικό τους νόημα και την όντως σαφή και σωστή νομική τους έννοια πρέπει επιτέλους να από-συνδεθούν από
-το ατομικιστικό «εγώ» - ακόμη και αν ενίοτε το «εγώ» δεν καταγράφεται ως προσδιοριστικό μόριο, όμως καθαρά εξυπακούεται/συμπεραίνεται αφού δικαστής μιλά με αυτό τον εντελώς λανθασμένο τρόπο για τον εαυτό του,
-και το ατομικιστικό «μου».
Επομένως καθ'ήμας τα λανθασμένα λόγια, εκτρέπουν τον από καθέδρας ταπεινό, όμως πνευματικά ανώτερο ορθό δικαστικό λόγο εκ των σωστών γραμμών:
- της νομικά επακριβώς δομημένης λεκτικής διατύπωσης,
- της κατά συνακολουθία προσεκτικής τήρησης του ωραίου και υψηλού χαρακτήρα του απαγγελτικού δικαστικού κώδικα,
- του καλού σχήματος της ολικής ακουστικής εικόνας.

Και όλα αυτά εξ αιτίας λανθασμένων παρεμβολών, περιέχουσες (έστω και άθελα) εγωϊστικό ατομικισμό.

Θεωρούμε ότι αυτού του είδους η εκφορά του δικαστικού λόγου βρίσκεται στην πορεία της όχι σωστής (νομικά) δικαστικής έκφρασης, ως πάσχουσα στο εσωτερικό ποιοτικό της μέγεθος από έλλειψη ταπεινότητας, ως η έκφραση μιας εξωπραγματικής κτητικότητας, υπερβολικά πέραν των θεσμικών και ακόμη περισσότερο των ηθικών εξουσιών του δικαστικού λειτουργού.
Μπορεί στην θέση του δείνα δικαστού να βρισκόταν π.χ. η ταπεινότης του γράφοντος συνεπώς σε προσωπικό επίπεδο δεν είναι στην αντίπαλη πλευρά παραθέτοντας αυτές τις προτάσεις, ούτε και ασφαλώς φέρει οποιαδήποτε άλλη πρόθεση πλην της ψυχικής καλοπιστίας. Ομως συγχρόνως με βάση το επιστημονικό δεδομένο των οδηγιών των σοφών καθηγητών του πανεπιστημίου Αθηνών οι οποίοι πάντοτε μας έλεγαν «τώρα μιλάμε νομικά»,

τότε ας δούμε επομένως αυτό το θέμα «να μιλά» όντως νομικά.
Κανείς δεν έχει τίποτα δικό του,
όλα είναι της κοινωνίας και όλοι υπηρέτες της είμαστε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Απολύτως τίποτα δεν θα πάρει κανείς μαζί του όταν από τον Κύριο κληθεί για να τον συναντήσει και η αποχώρηση από αυτή την ζωή, μοναδική συνοδεία θα κατέχει το τίποτα – εκτός από το ψυχής του το άϋλο όμως …τεράστιο «βάρος», το οποίο στην άλλη διάσταση όταν εκεί φτάσει, θα το παρουσιάσει ώστε να δώσει εξηγήσεις υποστήριξης των «ισχυρισμών» του ότι ήταν καλός επί του πλανήτη γη άνθρωπος .
Επειδή η καλοσύνη στον άνθρωπο είναι η σωστή και ήρεμη εσωτερική αντίληψη.
Επειδή η καλοσύνη στον άνθρωπο είναι αυτοαναγνωριστική πράξη έκφρασης ταπεινότητας.
Επειδή η καλοσύνη στον άνθρωπο είναι η σαφής απόδειξη της καταγωγής του ως γόνος ευ-γένους (ευ+γένος = καλό γένος).
Επομένως κανένας «δήθεν» και κανένας μή ταπεινός άνθρωπος, δεν είναι από «καλό γένος». Αρα το «πρώτο πρόσωπο», ας μπει επιτέλους στην ζωή μας, στην …χαμηλή εκείνη θέση (όμως ηθικά εξυψωμένη και εξυψωτική) που όντως του αρμόζει. Ας αισθανόμαστε – όχι αυτοϋποτιμητικά, αλλά με την καλή και υγιή εσωτερική έννοια/εσωτερικής ηθικής αξίας, την έννοια του όρου - «τελευταίοι» στην ζωή μας και ας δεχτούμε ότι όλοι είμαστε πίσω από όλους τους άλλους, ότι σεβόμαστε όλους τους συν-ανθρώπους μας, ότι δεν είμαστε… ανώτεροι έναντι κανενός και ότι δεν είμαστε «μπροστά» από κανένα.
Δεν προηγούμαστε έναντι κανενός για τον απλό λόγο ότι είμαστε συνάνθρωποι, δηλαδή «συν»(=μαζί) + άνθρωποι, όλοι ίδιοι και όλοι **μαζί ως μέλη του ανθρώπινου γένους στις θέσεις μας στην ίδια ευθεία της γραμμής εξορμήσεως**.
Μόνο ένας προ-ηγείται:
προηγείται αυτός ο οποίος «**εί-ναι**»,
ο άνθρωπος δεν τελεί στην υπόσταση του «είναι», αλλά στην υπόσταση του «υπάρχει»
δηλ. εμείς απλά «υπ-άρχουμε»!
Συνδεόμενο σχόλιο: ο γράφων είναι πάρα πολύ εντυπωσιασμένος από το Κυριλλικό/Ρωσικό αλφάβητο αναφορικά με το γράμμα «*για*» δηλαδή στα Ελληνικά «εγώ». Το «για» καταγράφεται ως ανάποδο R Λατινικό. Αυτό το γράμμα «για»=εγώ, είναι το **τελευταίο** γράμμα μέσα στα τριανταένα άλλα του Ρωσσικού αλφαβήτου. Απόλυτη ταπεινότητα όμως ύψιστο μεγαλείο να δηλώνουμε «τελευταίοι». Πιθανότατα το τελευταίο γράμμα «για»=εγώ, είναι όχι τυχαία πράξη, ως τεθέν στην θέση αυτή από την ανώτερη ταπεινή πνευματικότητα των Θεσσαλονικαίων ανάργυρων δημιουργών του Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου!
Είναι δεδομένη αρχή ότι *ο δικαστής δεν είναι εξουσία αλλά ασκεί την δικαστική εξουσία*. Και κατ΄εντολή της κοινωνίας το κάνει αυτό.
Συνάμα ας σκεφτούμε και αυτό: ο δικαστής σήμερα βρίσκεται στην έδρα, αύριο θα λήξη η θητεία του και θα φύγει για το σπίτι του, ούτε το γραφείο, ούτε η δικαστική αίθουσα, ούτε οι δικαστικοί φάκελλοι, ούτε η έδρα, ούτε τίποτα άλλο δεν είναι δικό του. Και αυτό διότι όλα είναι απόλυτο και αδιατάρακτο εμπράγματο ιερό κτήμα της κοινωνίας την οποία υπηρετεί. Συνεπώς ο δικαστής δεν είναι καθ' αυτώ εξουσία, αλλά ως κατ' εξουσιοδότηση της εντολέως προς αυτόν κοινωνίας, ασκεί την λαϊκή εξουσία ως εντολοδόχος της.

Αρα
θα πρέπει και οι εκφράσεις του να συνάδουν προς την σχετική «διαταγή» της κοινωνίας με ορατό περιεχόμενο στοιχείων σεμνότητας και μετριοφροσύνης και βεβαίως της νομικής ακρίβειας. Αυτά είναι τα προτερήματα, είναι οι αξιόπιστοι μάρτυρες (Σωκρατικής μορφής) πνευματικής αυτογνωσίας, σε επίπεδο νομικής σκέψης και γνώσης και συνάμα εγγυητές σε επίπεδο ηθικής της ποιότητας του ανθρώπου δικαστού.

Συνεπώς:
αυτόν τρόπο έκφρασης στο α΄πρόσωπο δεν θα τον χαρακτηρίζαμε επενδύοντας σε επιτηδευμένα λόγια με χρήση (καταχρηστική) φράσεων του διοικητικού δικαίου όπως

«νόσφισης εξουσίας», «υπέρβαση» και άλλα τινά νομικά πονηρά ευφυολογήματα, όμως από την άλλη,
θεωρούμε ότι αυτός ο τρόπος έκφρασης πρέπει επιτέλους να τερματιστεί υποβάλλοντας την δική μας θέση η οποία κατά την ταπεινή μας γνώμη είναι η σωστή:
το δικαστήριο «αποφασίζει», ή τρίτο ενικό «αποφασίζεται», ή «εκδίδεται απόφαση για…».
Εξ άλλου ας μήν ξεχνάμε την τελική καταληκτική μονοσέλιδη(συνήθως) απόφαση/διάταγμα του δικαστηρίου η οποία ομιλεί αφ' εαυτής:

η απόφαση **δεν γράφει στο α΄ ενικό πρόσωπο**, εγώ ο τάδε δικαστής, από το τάδε χωριό, …«αποφασίζω να καταβληθεί το τάδε ποσό στον τάδε…. », ή «αποφασίζω ότι ο ενάγων αποτυγχάνει να στοιχειοθετήσει την υπόθεση του» ή «κρίνω ότι η αγωγή πετυχαίνει» αλλά
περιέχει την άριστη νομικά διατύπωση στο τρίτο ενικό: «διατάττεται»/ «αποφασίζεται», «κρίνεται» ή το δικαστήριο τούτο «διατάττει» /«αποφασίζει»/»κρίνει».
Συνεπώς διερωτόμαστε γιατί τινές δικαστές λένε από καθ' έδρας το άκρως άκομψο και καθ' ημάς αυτομειωτικό «αποφασίζω», «επιτρέπω» , «δεν επιτρέπω»;
Θα βοηθηθούμε πάρα πολύ και θα «ανοίξουν τα μάτια μας» αναλογιζόμενοι την απολύτου ταπεινότητας και απολύτου αλήθειας φράση του πανεπιστήμονα της παγκόσμιας ανθρώπινης σκέψης:

«Ου γαρ ο δικαστής,ουδ΄ ο βουλευτής,ουδ΄ο εκκλησιαστής,
αλλά
το δικαστήριο, η βουλή και ο δήμος»
Αριστοτέλης

β) Η από καθέδρας εκφορά λόγου τινών δικαστών.(και συνδεόμενα θέματα)
«ενώπιον μου» ομιλώντας βεβαίως για τον εαυτό τους.
Δεν υπάρχει μεγαλύτερο κατά την γνώμη μας λάθος από το «ενώπιον μου» όταν προέρχεται από **το ίδιο το άτομο** το οποίο αφορά.
Και αυτό διότι απλά την λέξη αυτή πρέπει να την εκφέρει εξ αβρότητας και σεβασμού **ο τρίτος** ο οποίος απευθύνεται στον δικαστή και σε καμία περίπτωση μπορεί να αποτελέσει αυτοαπεύθυνση ή αυτοχαρακτηρισμό κατάστασης.
Είναι όπως ακριβώς κάποιος που αυτοσυστήνεται: είμαι ο «κύριος» …τάδε. Στο χωριό μου κάποια χωριανή αυτοσυστήνετο: «είμαι η κυρία Μαρούλλα» και ελάμβανε από τους «αμόρφωτους» πλην πανέξυπνους και εντελώς καλοσυνάτους χωριανούς μας πλείστα …χαμηλόφωνα σχόλια. Επομένως το «ενώπιον» θα το πούν οι τρίτοι για τον δικαστή και για το δικαστήριο.

Στο σημείο αυτό να υπενθυμίσουμε ένα - συνδεόμενο - απίστευτο λεκτικό λάθος για το «ενώπιον»,
<u>στηριζόμενο σε ανόητη αιτιολογία δημοτικής εξαπλούστευσης</u>.
Τινές εκ των δικηγόρων λένε προφορικά ή αναγράφουν στα κλητήρια αγωγών αντί «ενώπιον του δικαστηρίου» το τραγικό «μπροστά στο δικαστήριο».
Αν ο γράφων ήταν δικαστής θα απέρριπτε αυτεπαγγέλτως αυτές τις υποθέσεις λόγω υποβάθμισης του ευπρεπούς και αξιοπρεπούς γλωσσικού επιπέδου της νομικής γλώσσας, προσβολής της αξιοπρέπειας και της κοσμιότητας και κακοποίησης του εν γένει λόγου της δικαιοσύνης. Το «ενώπιον» του δικαστηρίου δεν εννοεί το απλό «μπροστά» στο δικαστήριο –διότι το απλά μπροστά στο δικαστήριο/δικαστή είναι και η ξύλινη έδρα και τα καθίσματα για τους ακροατές ανθρώπους(όχι «κοινό»- δηλ. ως «κοινοί» άνθρωποι)
αλλά αφορά την **<u>ενώπιον</u>** <u>της ιδέας της δικαιοσύνης ανώτερη θέση</u>!
Οπως επίσης απόλυτα λανθασμένη η φράση «στο επαρχιακό δικαστήριο» αντί «εν τω επαρχιακώ δικαστηρίω». (ιδού και πάλι η τραγική δημοτική εξαπλούστευση). Πρόκειται περί εκφράσεων που πλήττουν το κύρος των δικαστηρίων και της γλώσσας τους, αφού κάποια πράγματα ειδικά στα δικαστηριακά θέματα πρέπει να έχουν υψηλό επίπεδο και υψηλή ακρίβεια αξιοπρεπούς λόγου. Συνάμα η γλωσσική

επάρκεια μέσα από το στοιχειώδες επίπεδο λόγου της πανελληνίας γλώσσας θεωρούμε ότι δεν μπορεί να είναι κατώτερο της απλής(έστω απλής)καθαρευούσης. Η έξωθεν επιβληθείσα δημοτική δεν έχει θέση ειδικά στην νομική. Η νομική απαιτεί δυνατή και επ-ακριβή γλώσσα, έκφραση και διατύπωση, διαφορετικά καταπίπτει του ελάχιστου επιπέδου του «εφ΄ώ ετάχθη». Οι «εξαπλουστεύσεις» της γλώσσας μας όχι μόνο στην νομική αλλά και σε όλα τα άλλα επίπεδα είναι μεταπολιτευτικά ισοπεδωτικά κατασκευάσματα τινών νεοελλήνων πολιτικών και πολιτειακών σε συνεργασία με τινές εθνικά και επιστημονικά ανεπαρκείς «ειδικούς» και «γλωσσολόγους».

Με την λογική όμως των εξ εξαπλουστεύσεως δημοτικιστών (ήτοι π.χ. «στο επαρχιακό» - δημοτική αντί εν τω επαρχιακώ) υποβάλλουμε στους ανωτέρω πολιτειακούς και ειδικούς το απλό ερώτημα: με βάση την λογική της ομαλής συνακολουθίας και την κατ΄επέκταση καλή λογική της λεκτικής ομοιομορφίας η οποία θα πρέπει να διακρίνει το σύνολο του λόγου μας (και όχι με αποσπασματικό τρόπο και με σκόρπιες λέξεις), πώς θα πούν άραγε στην δημοτική την φράση:
«κλίμακα αγωγής»; Μήπως θα την πούν στην δημοτική: «η σκάλα της αγωγής»; Ας την πούν!
Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει, διότι αν πούν εντός της δημοτικής την λέξη «κλίμακα», αυτό θα είναι άτοπο λεκτικό σχήμα ως προϊόν απόκλισης από την ροή της δημοτικής διότι απλά δεν θα είναι φίλιο σχήμα της δημοτικής. Αρα θα τελεί μέγιστο πλήγμα προς την δημοτική, αφού θα ακολουθεί μή ομοιόμορφη πορεία και μή συνεπή ακολουθία ως προς τον εαυτό της αφού καταλήγει να δανείζεται λέξεις από την αντίπαλη «πολέμια» καθαρεύουσα.

Επομένως ή θα μιλάμε σωστά ολικά στην μια γλώσσα ή στην άλλη: δημοτική ή καθαρεύουσα- καθαρεύουσα ή δημοτική, πολύ απλό!
Η(διαζευκτικό) θα έχουμε γλωσσική σταθερότητα, συνοχή, συνάφεια, συνέχεια και εσωτερική αυτάρκεια ή θα επαμφοτερίζουμε μιλώντας μπερδεμένα, αναζητώντας, διαλέγοντας και επιλέγοντας από δω και από εκεί όπως και όταν μας συμφέρει, όμως αυτό δεν είναι εκφορά συνεπούς και αξιόπιστου λόγου, αλλά εκφορά κοροϊδίας.
Η μήπως θα καταντήσουμε δηλαδή να λέμε στην δημοτική το κτίριο με «χ» δηλαδή ως χ-τίριο, και με «χ» το κτήμα δηλαδή ως χ-τήμα, και το ευτυχώς ως εφ-τυχώς(με φ) αγνοώντας(είναι απίστευτο) το γεγονός ότι η λέξη αυτή είναι σύνθετη από το «ευ» και «τύχη»; Και τα στρατιωτικά παραγγέλματα «πύρ» θα τα πούν «φωτιά» και το «παύσασθαι πύρ» σταματήστε την φωτιά; (σιγά μην σπεύσει στο πεδίο βολής και η πυροσβεστική) και το «παρα-πόδα» στο πόδι ή κοντά στο πόδι; Μα είναι αστείοι! Και το «βραδύκαυστο» θα το πού μήπως - αυτό που καίγεται αργά;
Πώς θα πούν για παράδειγμα την φράση νομικής επιφύλαξης «άνευ βλάβης» χωρίς βλάβη, αλλά και το «διά χειρός» θα το πούν με το χέρι;
Πώς θα πούν και κυρίως πώς θα γράψουν το «ελήφθη» π.χ. για παραλαβή δημοσίων εγγράφων; Θα γράψουν πάνω στο παραληφθέν έγγραφο, «επιάστην», «το πήραμε» ή «επιάσαμεν το»; Αν έχουν την δύναμη ας το γράψουν έτσι.
Πώς θα πουν το «εκ πρώτης όψεως»; Από (την) πρώτη ματιά; Το «κεκλεισμένων των θυρών» με κλειστές τις πόρτες;
Και μήπως τον «αιτητή» θα τον πούν «αυτός που ζητά» και τον καθ΄ού θα τον πούν «κατά εκείνου που ζητούν»;
Και τον «εφεσείοντα» θα τον πούν «αυτός που κάμνει την έφεση» και τον εφεσίβλητο «αυτός που του έκαναν/κάνουν έφεση»;
Τον «ενακτέο» δηλαδή αυτόν που πρέπει να εναχθεί στο δικαστήριο θα πουν το περιφραστικό και άκομψο: αυτός που πρέπει να τον πάρουμε στο δικαστήριο; Δεν ακούγεται λίγο -δηλ. πολύ- άκυρο;
Δηλαδή με την δημοτική μας λένε να βγάλουμε μέσα από την γλώσσα και την σκέψη μας όλα τα συνθέτοντα την Λακωνικότητα διαμάντια: της ακρίβειας, της βραχυλογίας, της απολύτου λογικής δραστικότητας και της του λόγου τελειότητας στόχευσης της Ελληνικής γλώσσας, θέτοντας εκτός χρήσης την τεράστια δύναμη ενέργειας και κοσμικού πνευματικού πλούτου την ιχυρότατη και ακριβέστατη **μονολεκτική έκφραση** και να καταντήσουμε να προσπαθούμε να εκφραστούμε με την (λόγω ιδιομορφίας) **φτώχεια του περιφραστικού λόγου**; Ο περιφραστικός λόγος είναι

λάθος όχημα -πολύ μικρό -για να «μεταφέρει» την παγκόσμια μάνα των γλωσσων την Ελληνική!
Οι σκέψεις συνεχίζονται ασταμάτητα, διότι ασταμάτητα είναι τα θέματα:
Πώς θα πούν το **δεδικασμένο** στην δημοτική; - - - Αυτό «που» (και όχι «το οποίο» διότι είναι καθαρεύουσα) ήδη δικάστηκε ή μήπως αυτό «που» (και όχι «το οποίο» διότι είναι καθαρεύουσα) ήδη αποφασίστηκε; Δηλαδή για να καταλάβουμε, οι τινές «προοδευτικοί» ζητούν να κάνουμε τα δικαστήρια νηπιαγωγεία ή μήπως και ψυχιατρεία;
Πώς θα πούν π.χ. στην δημοτική την λέξη «εκκαλών» και «εκκαλούμενος»;
Πώς θα την φράση κατ'έγκλιση διωκόμενο αδίκημα;
Πώς θα πούν την αυτεπάγγελτη δίωξη;
Πώς θα πούν την αποσβεστική προθεσμία;
Πώς θα πούν την φράση «των μαρτύρων παρισταμένων ταυτοχρόνως» που αφορά μάρτυρες διαθήκης, μήπως θα πούν «οι μάρτυρες βρίσκονται ή είναι παρόντες τώρα ή την ίδια ώρα μαζί και οι δύο;»
Εντυπωσιάζει τα μάλα τον γράφοντα ο… νεοελληνικός όρος θα «παρτούν μέτρα», θα «παρτούν αποφάσεις». Πώς επομένως θα πούν την φράση θα ληφθούν δικαστικά μέτρα: Θα «παρτούν» μήπως δικαστικά μέτρα; Κάποιοι στον αόριστο λένε το …μή Ελληνικό κακόηχο, «πάρτηκαν» και στον μέλλοντα το θα «παρτούν». Ανάξιο καν σχολιασμού θέμα.
Και πώς θα πούν τις γραπτές προτάσεις; Γραφτά λόγια;
Πώς θα πούν την φράση «να τεθεί υπό κράτηση»; Να μπεί κάτω από κράτηση ή μήπως να τον κρατήσουμε;
Η ακόμη και στην εν γένει εκφορά του Ελληνικού λόγου πως θα λεχθεί π.χ. η έκφραση καταστάσεως «εν πλω» μήπως θα πούν «καθώς πλέουμε» σιγά μην πούμε «καθώς κολυμπούμε».
Πώς άραγε θα πούμε π.χ. στην δημοτική τις ωτασπίδες; Ως ασπίδες των αυτιών ή ως αυτιοασπίδες;
Και το μονολεκτικό «καθομιλουμένη»(δημιουργηθείσα ως σύνθετη λέξη από την πρόθεση κατά + ομιλουμένη και επειδή η επόμενη μετά την πρόθεση λέξη ήτοι η λέξη «ομιλουμένη» είναι δασυνόμενη άρα το «τ» της πρόθεσης κα(τ)ά γίνεται «θ») μήπως θα το πούν περιφραστικά… ξέρετε αυτή που μιλιέται - ούτε καν που ομιλείται. Οποία τραχύτης και σκληρότητα λόγου!
Αυτά είναι πράγματα τα οποία καταβιβάζουν προσβλητικά κατά την άποψη μας το υψηλό επίπεδο της εμφάνισης του λόγου που πρέπει να φέρει ο λαμπρός χιτώνας της δικαιοσύνης μέσα από το θάμβος του λεκτικού της κύρους … Συνεπώς η δημοτική γλώσσα ως εκ της φύσεως, της χαμηλής της δύναμης, της ανακρίβειας της και της αδυναμίας της να εκφραστεί όμορφα και ωραία, σαφώς και επαρκώς ειδικά στον μονολεκτικό λόγο (χρησιμοποιώντας ατυχώς φλύαρο αφιλτράριστο περιφραστικό λόγο) δεν έχει καμία ελπίδα να παραμείνει ζώσα στην γλώσσα της νομικής και των δικαστηρίων- αφού το α-βάρος της, θα της γράψει την ημερομηνία της λήξης της. Μα αν κάποια πράγματα γράφονται στην δημοτική τότε πρέπει όλα να γράφονται και όλα να λέγονται στην δημοτική τηρούμενα πάντα με συνέπεια, συνέχεια και ομοιομορφία και «ομοιοκαταληξία» πνευματική.
Επομένως αν έχουν την δύναμη θα πρέπει όλα να γράφονται(όμως είναι επιστημονικά άτοπο και πρακτικά ακατόρθωτο) στην δημοτική, διαφορετικά ας μην γίνονται ακροβατισμοί και πειραματισμοί με λεκτικές ανοησίες εις βάρος της γλώσσας και της δικαιοσύνης.
Είναι απλό: Η(διαζευκτικό) έχεις μια γλώσσα σταθερή, ισχυρότατη, φανταστική, εκφραστική, πλουσιότατη, ακριβέστατη, ποιητική, καθαρή, αυτάρκη, ζωηρή, γεμάτη χρώμα και ζωή, ευχερή, ομοιόμορφη και ομοιογενή τόσο στα συστατικά της όσο και στην προς τα έξω απόδοση της και μέσα από αυτήν έχεις και λαμβάνεις πραγματικά την δύναμη να μιλάς και να εκφράζεσαι σωστά/άριστα σε υψηλό επίπεδο με σταθερότητα, επάρκεια, πληρότητα, απόλυτη εκφραστικότητα, συνέχεια και συνέπεια,
μή χρησιμοποιώντας ότι σου συμφέρει και ότι έχεις ανάγκη σε κάθε γλωσσικό βήμα κάνοντας κακή χρήση με μπαλλώματα, δάνεια και κομματιάσματα, μάταιη εξυπηρέτηση ενός ψυχικά οπισθοδρομημένου, αδύναμου και παρακμασμένου (ψευδο)νεωτερισμού,

ή δεν έχεις γλώσσα, πολύ απλό…
Αρα θα πρέπει να απορριφθεί η συγκεκριμένη και να υιοθετηθεί επισήμως και με τον νόμο μια σωστή και σταθερή γλώσσα. Η δημοτική πάσχει εγγενώς εκ μή επαρκείας ισχύος, μή πλήρους και ακριβούς κάλυψης και εκ μή αυτοδυναμίας και άρα δεν μπορεί παρεπομένως να παράσχει στον γραπτό και προφορικό λόγο την **επάρκεια**, **πνευματική επιβλητικότητα, πληρότητα** και **ακρίβεια**. Οσο γι΄αυτούς που αρνούνται την καθαρεύουσα, διότι λέει «εν δύσκολη» ας ακολουθήσουν πρώτα τις οδηγίες του Πλάτωνα, δηλαδή ας λάβουν πρώτα γνώση(σωστή γνώση), δηλαδή να μελετήσουν έστω και λίγο την καθαρεύουσα με προσοχή και ενδιαφέρον και μετά να εκφράζουν γνώμη: ας την μελετήσουν και είμαστε βέβαιοι ότι όταν αντιληφθούν την αξία, το μεγαλείο της, την μέσα από την λογική και «απλότητα» και ευκολία της και είμαστε βέβαιοι ότι θα γίνουν θερμότεροι υποστηρικτές από τον γράφοντα!
Η καθαρεύουσα μπορεί και «δουλεύει» επαρκέστατα από μόνη της, δεν υπάρχει κάτι που δεν το έχει, έχει και κατέχει τα πάντα, μπορεί να δώσει τα πάντα και για το κάθε τι, ενώ η δημοτική δεν μπορεί να λειτουργεί από μόνης της έχουσα σε κάθε της βήμα ανάγκη τα δεκανίκια της δύναμης και της αλήθειας της καθαρεύουσας.
Ο δάσκαλος του γράφοντα είπε στην τάξη του δημοτικού σχολείου Βασίλειας, ότι όταν ένας σοφός Κινέζος, είδε έναν υπέροχο πίνακα ζωγραφικής «τρελλάθηκε» και είπε ότι : « -πέρα από τα (-ούτως ή άλλως-) ορατά του χρώματα, μόνο στα Ελληνικά μπορεί να **αποδοθεί με λόγια**, η αξία του συγκεκριμένου πίνακα» και ασφαλέστατα δεν θα μπορούσε (ακόμη να το ήθελε) να εννοεί με την δημοτική.

Το 1975 το σύστημα των δυνάμεων του κακού, θέτοντας σε παρανομία και περιφρόνηση την καθαρεύουσα, έδωσε το ψεύτικο επιχείρημα ότι η δημοτική είναι λέει η γλώσσα του λαού.
Είναι αστείοι!
Και η καθαρεύουσα τί είναι, γλώσσα των εξωγήϊνων, ή μόνο των λογίων; Δεν είναι η γλώσσα του λαού;
Η καθαρεύουσα δεν είναι η εξέλιξη της οικουμενικής και συμπαντικής αρχαίας Ελληνικής γλώσσας;
Δεν προήλθε από τον γίγαντα προγενή λαό μας, ο οποίος έκτισε με μαθηματικά και σμίλευσε με καλή τέχνη την γλώσσα μας, καθιστώντας την ως κατά παγκόσμια αποδοχή **Θεϊκό κώδικα**; Και στην αιώνων πορεία του βίου της γλώσσας μας οι λόγιοι δεν ήταν οι πατέρες και οι ακούραστοι «μεροκαματιάρηδες» καλλιεργητές και συντηρητές του αδαμάντινου κάλλους του γλωσσικού μας πνεύματος και προς την λαμπρότητα προαγωγοί της γλώσσας μας; Επομένως δεν είναι ξεκάθαρο ότι χρωστούμε στους αναγεννησιακούς και νεώτερους λογίους την γλώσσα μας, άρα την ύπαρξη μας;
Δεν «δούλευαν» ασταμάτητα την «υψηλή» μάλιστα καθαρεύουσα οι ανώτεροι άνθρωποι του πνεύματος, οι Ελληνες Βυζαντινοί προ- αναγεννησιακοί μεσαιωνικοί-μεταμεσαιωνικοί λόγιοι και φιλόσοφοι οι οποίοι ταγμένοι στην υπηρεσία της ανθρωπότητας αναγέννησαν την Ευρώπη και κυριολεκτικά έκτισαν τον σημερινό παγκόσμιο πνευματικό και τεχνολογικό πολιτισμό;
Δεν δούλευαν την καθαρεύουσα και μόνο την καθαρεύουσα,οι νεώτεροι υπεργίγαντες του Ελληνικού πνεύματος και συνάμα πατέρες της γλώσσας μας Γαζήδες, Παπαδιαμάντηδες, Καβάφηδες και Καρυωτάκηδες;
Τί έπαθε τώρα δηλ. η αιώνια καθαρεύουσα; Στέρεψε ή μήπως ξεχείλισαν οι εχθροί της;
Η μήπως το σύστημα θεωρεί καλό να μας καλεί να τελούμε ασπόνδυλα υποταγμένοι, βλακωδώς να πιστεύουμε και αφιλτράριστα να αναπνέουμε αυτά που μας λένε για την «καλή» δημοτική και την «κακή» καθαρεύουσα. Ποιοί μας το λένε αυτό και τί ξέρουν; Μας το λέει με βάση αυτά που «ξέρει» το ίδιο εκείνο σύστημα που μας έφερε Ελλάδα και Κύπρο στα μνημόνια του εξευτελισμού του Εθνους και οι ίδιοι συν - αυτώ «συστημικοί» λες και είμαστε αφελείς και δεν γνωρίζουμε ότι «*την ιστορία*(ακόμη και την γλωσσική) *την γράφει ο νικητής*»;
Μα δεν έδωσαν διαδοχικά όλες οι νεώτερες μέχρι και το 75 καθαρευουσιάνικες ανά την διαχρονία γενεές, άπειρα διαμάντια λογοτεχνίας, ασύλληπτου πνευματικού και πολιτισμικού ύψους άριστα έργα και απίστευτου μεγαλείου και τεράστιου

πνευματικού πλούτου «λογοτεχνήματα» πεζά και ποιητικά, όλα υπέρτατης αξίας ως δωρεά της ψυχής τους στο έθνος και όλα,
εκ μητρός γεννημένα κατά την ροή της τότε επικρατούσας καθαρεύουσας;
Όλα αυτά δεν ήταν έργα του λαού; Ηταν των εξωγήϊνων;
Να ρωτήσουμε αυτό: και μόνο η λέξη «καθαρεύουσα» δεν παραπέμπει ακουστικά και εννοιολογικά στην καθαρότητα λόγου; Η καθαρότητα λόγου δεν είναι το ζητούμενο και το απαστράπτον τεκμήριο της υψηλής αξίας της γλώσσας;
Οι παλιοί «καθαρευουσιάνοι» έλεγαν κάτι πολύ απλό: «*η γλώσσα πρέπει να είναι απαλλαγμένη από αδόκιμες, λαϊκές*(με την έννοια του χαμηλού επιπέδου/πεζοδρομίου) *και ξενόφερτες εκφράσεις*».
Επόμενες ερωτήσεις:
Μπορεί μήπως κάποιος ανώτερος της δικής μας ταπεινότητας να περιγράψει μέσα από τα λόγια, με ακρίβεια, με γλαφυρότητα, και παραστατικότητα π.χ. έναν πίνακα υψηλής αξίας ή ένα άλλο ανώτερο πέραν της τρέχουσας συμβατικότητας έργο τέχνης, στην δημοτική γλώσσα;
Μπορεί μήπως κάποιος καλός γνώστης της Ελληνικής να περιγράψει (και πάλι βάζοντας τις κατάλληλες λέξεις στην σειρά) ανώτερες καταστάσεις εννοιολογικού ή πνευματικού ή διαλογιστικού χαρακτήρα, ή και καταστάσεις χαρακτήρα υψηλής νόησης και υψηλής φιλοσοφικής διανόησης και απόδοσης στην δημοτική γλώσσα;
Μπορεί μήπως κάποιος να αναπαράξει ή να αναλύσει το περιεχόμενο και το βάθος συγκεκριμένου επιστημονικού θέματος ή θεματικού αντικειμένου με κατάλληλους προς τούτο επιστημονικούς όρους στην δημοτική γλώσσα;
Εμείς πάντως δεν μπορούμε!
Επομένως αν μπορεί κάποιος να το κάνει αυτό και να το παρουσιάσει και υποστηρίξει με πειστικότητα, με σαφήνεια και με αποδοχή σε επίπεδο επίσημης επιστημονικής ισχύος, τότε ναι έχουμε λάθος και αναγνωρίζοντας το εντασσόμαστε στην φιλοσοφική σκέψη της δημοτικής. Αν όχι τότε η σχολή της καθαρευούσης είναι η ορθή και ας έλθουν(καλοδεχούμενοι) οι άλλοι σε εμάς.
<u>Εντοπίσεις</u>:
Περίεργο και απόλυτα ύποπτο το ότι
- δεν ρώτησε κανείς εκ του συστήματος, τον λαό για την καθαρεύουσα και την τεράστια πνευματική της υπόσταση (ανάπτυξη)
- ο λαός ποτέ δεν εξέφρασε δημοσίως αντίθεση προς αυτήν, αλλά αντίθετα την χρησιμοποιεί αναγκαστικά και ασταμάτητα για να αντλεί γλωσσική βοήθεια

άρα ακούουμε μόνο ότι έχει να μας πεί μονόπλευρα η δικτατόρευση του συστήματος για την προαγωγή της γλωσσικής δήθεν «εξαπλούστευσης».
Ασφαλέστατα και δεν είμαστε κατά της υγειούς προόδου αντιθέτως την επιδιώκουμε - όμως,
εξαρτάται από ποιόν και το κυριότερο γιατί προωθείται η κάθε «πρόοδος».
Η γλωσσική «εξαπλούστευση») ήταν ιστορικά, πάντα ύποπτη:
να θυμίσουμε ότι η **παν-ύποτη** αυτή λέξη, αποτέλεσε το προσφιλέστατο δόλιο για τον Λένιν και τον Στάλιν μέσον, ως ένα απάρτιο στο ολικό πλαίσιο της διά της βίας προώθησης εθνοτικών μίξεων για την επίτευξη ισοπεδωμένης και ανώνυμης «ομοιομορφίας» στους Σοβιετικούς λαούς, ως επίτευξη των ιδεολογικών τους ονείρων και κομματικών στόχων.
Καταληκτικά:
συνυπολογίζοντας και συνεκτιμώντας τα πιο πάνω εμείς οι αμήχανοι δικηγόροι με καχυποψία θεωρούμε την δημοτική ως εφαλτήριο επιθετικών ενεργειών κατά της γλώσσας μας.
Επομένως οι απλοί και τίμιοι άνθρωποι οι οποίοι συγκροτούν τον λαό, με πίστη ταγμένοι ως απλοί στρατιώτες στην πρώτη γραμμή των υποστηρικτών της αλήθειας είναι οι κριτές, αλλά συνάμα χωρίς αυτό να αποτελεί δικονομική παραβίαση ή αντίφαση, είναι συνάμα και μάρτυρες υποστήριξης του θέματος που αναλύουμε διότι στηρίζεται στην δύναμη της αλήθειας.
Και επειδή όλα συνδέονται ας δούμε και αυτήν την ιστορική παράμετρο:

<u>Το εξής σημαντικότατο</u>: Η κρατική εξουσία στην Ελλάδα το 1975 μέσω κάποιων μή εξουσιοδοτημένων προς τούτο μεταπολιτευτικών, τινών εξ αυτών ηθικά και εθνικά

πεπτοκώτων και χωρίς να ρωτήσει κανέναν **ως όφειλε για ύψιστης εθνικής σημασίας θέμα**
(όμως για την βασιλευόμενη ή μή κοινοβουλευτική δημοκρατία επειδή τους σύνεφερε για να είναι «καλυμμένοι», διεξήγαγαν το 1975 έστω και αμφισβητούμενο δημοψήφισμα)
-παράνομα- εξοβέλισε με το έτσι θέλω την διαυγέστατη απλή καθαρεύουσα και καθιέρωσε λέει -επίσης παράνομα- την δημοτική. Και κατ' επέκταση «διατάζοντας» και επιβάλλοντας αυτό και στην Κύπρο. Ιδού όμως ανωτέρω τα θλιβερά, μίζερα και φτωχά αποτελέσματα της αντιγλωσσικής και αντεθνικής αυτής πράξης.
Κατάληξη: η γλώσσα της νομικής **δεν** είναι η δημοτική, είναι η απλή (τουλάχιστον)καθαρεύουσα. Διαφορετικά δεν είναι νομική γλώσσα. Τέλος.

γ)«Η υπόθεση αποσύρεται, απορρίπτεται, καμία διαταγή για έξοδα κ.λ.π.».
Εμείς θεωρούμε λανθασμένη αυτήν την δικαστική διατύπωση στις αποφάσεις, διότι ως έχει τώρα το λεκτικό «αποσύρεται, -κόμμα- απορρίπτεται» περιέχει αοριστία και λανθασμένη εικόνα ότι η υπόθεση αποσύρεται και απορρίπτεται ως μια κοινή ενέργεια από το ίδιο πρόσωπο. Αποτελεί δεδομένο ότι το πρόσωπο το οποίο καταγράφει την διατύπωση «απορρίπτεται», δεν μπορεί να είναι άλλο από δικαστής. Όμως ο δικαστής πέραν αυτού δεν προέβη ο ίδιος σε καμία απόσυρση - διότι την απόσυρση την έκανε ο δικηγόρος - διότι απλά αυτός προέβη μόνο στην απόρριψη, ένεκα της απόσυρσης ήτοι της μη περαιτέρω προώθησης.
Αρα ας βάλουμε τα πράγματα στην σωστή τους θέση και τάξη μέσα από την λογική σειρά ενεργειών:

i πρώτα, ο δικηγόρος απέσυρε την υπόθεση του για κάποιους λόγους,

ii μετά από αυτό ο δικαστής, δεδομένης της απόσυρσης από τον δικηγόρο θεώρησε ότι η υπόθεση στερείται πλέον προώθησης, επομένως τελεί ως άνευ αντικειμένου και άρα δεν έχει άλλη επιλογή από το να την απορρίψει.
Αρα η σωστή λεκτική διατύπωση της απόφασης στην περίπτωση αυτή θεωρούμε ότι είναι καλύτερη ως εξής: «η υπόθεση αποσύρεται από πλευράς εναγόντων/εξ ανταπαιτήσεως εναγόντων και ως εκ τούτου η υπόθεση απορρίπτεται».
Ο δικηγόρος αποσύρει, ο δικαστής απορρίπτει-τέλος.

Θα ακολουθήσει κεφ. 5.